

Støbende, som jeg nu finder i den, efter min Mening være faldet bort; hvormeget jeg end samstemmer med andre ærede Talere i det Dnsse, der er fremført, at Grundloven af 5te Juni 1849 aldrig nogenfinde maatte have op- hørt at være Grundlov for vore samtlige An- liggende, og at den maatte kunne blive det igjen, vilde jeg dog ikke i saa Tilfælde, selv om dette Dnsse ikke havde fundet sit Udtryk i Adressen, have fundet mig saa ubehagelig berørt ved dens Indhold som ved den Form, hvori den her foreligger. Jeg vilde vel have fundet, at der dog altid bagved denne Ud- talelse laa Tanken om, at Riget kunde blive indskrænket paa denne sørgelige Maade, men ihvorvel jeg vilde finde det ubetimeligt at komme frem dermed, vilde jeg dog ikke have fundet Formen fuldt saa støbende. Saaledes som Sagen derimod nu foreligger, maa jeg i højeste Grad ønske, at der maa blive foretaget Forandringer i Adressen, og jeg kan derfor ganske slutte mig til den ærede foregaaende Talers Dnsse om, at der maa blive nedsat et Udvalg, Noget, som vistnok ogsaa af andre Grunde er nødvendigt, da Adressen i enkelte Stykker maa siges at være temmelig uheldig affattet. Det ærede Medlem for Maribo Amts 3die Valgkreds (Barfod) har allerede gjort op- mærksom paa det Udtryk: „Denne kongelige Udtalelse“, der i grammatisk Henseende vistnok er urigtigt, da der ikke iforveien er talt om nogen Udtalelse; men ogsaa det andet Stykke er, synes mig, affattet paa en saadan Maade, at det egentlig er, jeg vil ikke sige i grammati- kalsk, men i logisk Henseende urigtigt, idet der ikke er den rette Sammenhæng inellem For- sætning og Eftersætning. Jeg vil dog, som sagt, slutte mig til Adressen under den For- udsætning, at den undergaaer Forandring i de Retninger, der ere anthydede af de ærede fore- gaaende Talere.

Spørg: De Indvendinger, der ere frem- komne imod Adressendkastet, forekomme mig virkelig at være af en saa liden Betydning, at jeg troer, at vi Forslagsstillere uden Selvrøes- tør sige, at vi i det Væsentlige have truffet det Rette. Hvad navnlig Ytringerne om det For- melle, den saakaldte Tautologi angaaer, der ere

fremsatte af et æret Medlem her ligeoverfor (Barfod), da skal jeg meget villig for mit Ved- kommende indrømme ham Ret til at foretage de i saa Henseende fornødne Forandringer. Hvad Realiteten angaaer, har det ærede Med- lem fra Helsingør (Udler) udtalt sig imod, at vi have fundet en Glæde og Tilfredsstillelse ved, at Hs. Majestæt har udtalt, at han har følt Trang til at aabne Rigsdagen; men det forekommer mig at være saare naturligt, at dette er os en Glæde og Tilfredsstillelse; thi hvad beviser det? Er det os ikke et Tegn paa, at Hs. Majestæt, efterat han, saaledes som han selv udtrykker sig, er bleven forladt af hele Europa, efterat hans Underfaatter i de til Monarchiet hørende tydske Forbundslande have forladt og forraadt ham, føler, hvor han skal søge sin rette, om ikke sin bedste og eneste Støtte, nemlig hos det danske Folks Udvalgte? Det er min fulde Overbevisning, at denne Trang hos Hs. Majestæt vilde have været ti- fold større, naar Udsendinge fra Befolkningen Sønden for Kongeaalen havde fiddet her med os, og det er ligeledes min Overbeviis- ning, at ogsaa vor Glæde og Tilfredsstillelse ved at mødes med Hans Majestæt da vilde have været ti-fold større. Man har fore- kastet os, at vi, saa at sige, skulle have fore- grebet Fredsslutningens Resultater, men det forekommer mig virkelig, at det er en urimelig Bebreidelse. Hans Majestæt har meddeelt os, at han har seet sig nødsaget til „at give efter for Overmagten og at søge at standse Krigen, hvis Forsættelse under de forhaandenværende Omstændigheder ikkun vilde berede vort elskede Folk og Land større Tab og Ulykker, uden at aabne Udsigt til nogenformelt Forbedring i vor Stilling“; han har endvidere meddeelt os, at vi ville blive nødsagede til de „tungeste og smerteligste Indrømmelser“; men til hvilke Indrømmelser kunde Hans Majestæt vel sigte, da han den 6te August mødte her i Rigsdagen, uden netop til Fredspræliminairerne, der vare afsluttede den 1ste August. Disse Freds- præliminairers Indhold ligger udenfor vor Competence; vi staae som rolige, om end smer- telig deeltagende Tilskuere ved hele denne Act; vi maae i denne Sag have den Tillid — som vi ogsaa udtale — til Hans Majestæt Kongen